

Arrest

nr. 258 330 van 16 juli 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN DER HASSELT
Sint Annalaan 608/gelijkvloers
1800 VILVOORDE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 februari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 januari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 april 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat M. VAN DER HASSELT, en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België is binnengekomen op 18 december 2019, als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, diende op 19 december 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Op 10 januari 2020 nam de dienst Voogdij van de FOD Justitie de beslissing dat verzoeker meerderjarig was, omdat uit leeftijdsonderzoek bleek dat hij 21,5 jaar oud was met een standaarddeviatie van 2 jaar.

1.2. Op 14 januari 2021 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 15 januari 2021 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 19/12/2019
Overdracht CGVS: 11/06/2020*

U werd gehoord op 12 oktober 2020 van 9u07 tot 12u53 op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is. Uw advocaat meester Jans Lauren was loco meester Van Der Hasselt Marijke aanwezig gedurende het volledige persoonlijk onderhoud.

A. Feitenrelaas

U, A. B. M., verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken. U bent Pashtou en soennitisch moslim. Uw ouders zijn afkomstig uit het dorp Usbin, waar ze gronden hadden. Door de algemeen onveilige situatie in de regio verhuisden ze nog voor uw geboorte naar het dorp Naghlo, een uurtje verderop, gelegen in het district Surobi van de provincie Kabul. U werd hier geboren en groeide er op. Uw familie had bijgevolg gronden in beide dorpen, Usbin en Naghlo. U hielp uw vader op de velden in Naghlo. Ook gingen jullie af en toe naar Usbin om een deel van de oogst en het geld ervan te innen. U bent nooit naar school gegaan.

Eén halfbroer van uw vader, G. R., bleef met zijn gezin wel in het dorp Usbin wonen. Hij was een commandant bij de taliban, en ook zijn vier zonen (N., B., S. en een vierde) waren leden van de taliban. Zo'n twee of tweeënhalf jaar geleden begon een grondconflict met deze paternale oom en zijn zonen. Ze wilden de opbrengst van de oogst van jullie velden in Usbin niet meer volledig aan jullie geven. Ze wilden deze gronden dan ook zelf innemen om hun eigen velden uit te breiden. Op een dag (zo'n 4/5 maanden voor uw vertrek) ging u naar Usbin om opnieuw gewassen te gaan verzamelen van jullie oogst. U logeerde in het huis van de landbouwer die jullie gronden bewerkte. Ook ging u naar het huis van uw paternale oom om uw geld en gewassen te verdelen. Hij wilde echter slechts de helft aan u geven. Hierdoor ontstond een verbaal conflict tussen jullie.

Twee dagen later vond een luchtaanval plaats in Usbin en hierbij werd uw paternale oom vermoord. Uw neven, de zonen van uw oom dus, verdachten u van betrokkenheid bij deze aanval. Ze belden uw vader dan ook twee, drie of vier dagen later op om hem van deze beschuldigingen op de hoogte te brengen en te zeggen dat u een spion zou zijn. Ze dachten dat u bij uw bezoek aan het huis van uw oom, twee dagen voordien, een kleine gpszender in zijn kogelvrij vest geplaatst zou hebben, waardoor de overheid op de hoogte was van zijn locatie. Ze beschuldigden u er dan ook van een spion voor de overheid te zijn. Hierna werkte u overdag nog steeds op uw gronden, maar bracht de nacht door in een van de huizen van uw maternale ooms, die in het aangrenzende dorp Hussankhel woonden. Twee weken à een maand na de dood van uw oom G. R., kwamen uw neven bij u thuis langs. Ze zochten u, maar uw ouders vertelden dat u niet thuis was. Opnieuw beschuldigden ze u van de dood van hun vader en zeiden ze dat ze u zouden doden wanneer ze u zagen. Hierna verhuisde u naar het huis van een vriend van uw vader in het dorp Shamali. Dit dorp lag enkele uren van uw dorp. Hier verbleef u nog zo'n vier maanden. Anderhalve maand na hun eerste bezoek, kwamen uw neven opnieuw langs bij uw huis. Opnieuw was u niet thuis en uitten ze bedreigingen.

Nadat uw vader genoeg geld bijeen had gekregen, door een veld van jullie te verkopen en met steun van uw maternale ooms, kon u Shamali en Afghanistan verlaten. U reisde via Kabul naar de grens van Afghanistan. Verder reisde u via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië en Servië naar België, waar u na anderhalf jaar onderweg geweest te zijn aankwam op 18 december 2019. U diende uw verzoek om internationale bescherming in België in op 19 december 2019 en verklaarde hierbij minderjarig te zijn. Bij terugkeer vreest u gedood te worden door uw neven die leden zijn van de taliban en u van betrokkenheid bij hun vaders dood verdenken.

Ter staving van uw verzoek legt u twee foto's voor. Op de ene foto is uw oom G. R. te zien, en op de andere foto zijn naast uw oom drie van zijn zonen, N., B. en S., te zien.

Op 23 oktober 2020 ontving het CGVS via uw advocaat opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden

kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door de u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. Ook heeft u geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door uw neven, die leden zijn van de taliban, daar ze u beschuldigden van de moord op hun vader G. R. en u als spion voor de overheid bestempelden. Het Commissariaat-generaal (CGVS) meent echter dat u er niet in slaagt deze vrees aannemelijk te maken doorheen het persoonlijk onderhoud. Verschillende onlogische en tegenstrijdige elementen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw vrees.

Allereerst dient aangehaald te worden dat uw algemene geloofwaardigheid al in ernstige mate ondermijnd is door uw verklaringen over uw identiteit en de daaraan verbonden leeftijd. Het CGVS stelt immers vast dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. U verklaarde bij de inschrijving van uw asielaanvraag op 19 december 2019 dat u geboren bent op 31 december 2003 (zie Registratie VIB), hetgeen betekent dat u op het moment van inschrijving in België vijftien jaar zou geweest zijn. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS op 12 oktober 2020 verklaart u 16 jaar te zijn en verwijst naar de verklaringen van uw ouders (CGVS, p.5). U geeft ook aan uw geboortjaar niet te kennen. Bij het medisch onderzoek uitgevoerd door het Universitair ziekenhuis St-Rafaël (KU Leuven) op 8 januari 2020, werd echter vastgesteld dat u sowieso ouder bent dan 18 jaar, waarbij 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar een goede schatting is (Federale overheidsdienst justitie, 10/01/2020). De vaststelling, dat u initieel de Belgische autoriteiten probeerde te misleiden wat betreft uw leeftijd, houdt al een eerste negatieve indicatie in met betrekking tot uw algemene geloofwaardigheid.

Verder dient bemerkt te worden dat er geen vrees in uw hoofde meer vast te stellen is omtrent het landconflict dat er in uw familie heerste. Zo hebben uw paternale half-oom G. R. en zijn zonen jullie gronden in Usbin ingenomen en laten ze jullie verder met rust omtrent de gronden van uw familie (CGVS, p.16). U haalt zelf aan dat uw ouders geen problemen meer hadden (CGVS, p.16). Uw oom G. R. en zijn zonen hebben wat ze wilden en er kan bijgevolg geconcludeerd worden dat het conflict beslecht is. Indien het conflict nog gaande zou zijn, kan immers verwacht worden dat uw familie tot op heden nog problemen zou kennen. Dat dit niet het geval is, bevestigt het feit dat er geen bedreigingen meer zijn zowel in uw hoofde als dat van uw familie inzake dit grondconflict. Volledigheidshalve bemerkt het CGVS dat ook de vermeende bedreigingen van uw andere twee paternale half-ooms weinig aannemelijk zijn. U stelt dat die twee ooms bij de autoriteiten werken en dat zij twee het op uw vader gemunt hadden (CGVS, p.13, 15). Zo zouden ze wapens en bommen plaatsen achter de muur van jullie huis, waarna ze de autoriteiten informeerden om naar jullie huis te gaan kijken (CGVS, p.15). Hun doel zou bijgevolg zijn om uw vader zijn gezicht ten schande te brengen oftewel gezichtsverlies doen lijden, en uw vader zo te elimineren om vervolgens zijn grond te kunnen innemen. Waarom die ooms hiervoor echter dergelijke acties zouden ondernemen, blijft een groot vraagteken. Indien ze effectief voor de autoriteiten werkten, hebben ze vermoedelijk meer aanzien en macht dan uw vader en kan bijgevolg verwacht worden dat ze de gronden van uw vader zomaar kunnen innemen, zonder uw vader hiervoor ten schande te moeten brengen door hem valselijk van een misdrijf te moeten beschuldigen. Hun broer G. R., uw derde paternale oom dus, had ook reeds succesvol gronden van uw vader in het dorp Usbin ingenomen, zonder daar veel moeite voor te moeten doen. Het is dan ook weinig geloofwaardig dat deze twee andere ooms uw vader zouden terroriseren en bedreigen. Bovendien heeft deze situatie geen betrekking op u als persoon. Er kan dan ook geen vrees in uw hoofde vastgesteld worden vanwege deze twee half-ooms langs vaderszijde.

Verder zouden uw huidige problemen te maken hebben met de dood van uw oom G. R. die omkwam in een luchtbombardement (CGVS, p.13). De zonen van G. R. beschuldigden u van zijn dood, doordat u enkele dagen voor zijn dood bij hun thuis was geweest.

Allereerst is het zeer opmerkelijk dat u als jongere neef alleen naar uw oom G. R. ging. Zo was hij reeds lange tijd talibancommandant en hadden jullie geen al te beste verstandhouding met hem (CGVS, p.16).

U haalt aan dat uw vader een zwakke, oude man is, en zich niet over de niet-aangelegde weg met veel bochten kon bewegen naar het dorp Usbin (CGVS, p.17). Deze verklaring is echter zeer vaag en weinig geloofwaardig. Zeker wanneer het gaat over geldzaken en het verdelen van de oogst, kan verwacht worden dat uw vader u als zijn zoon minstens zou vergezellen, of een andere persoon met u meesturen. Voorts is het zeer onaannemelijk dat u de informant zou geweest inzake de luchtaanval op uw oom, waarbij hij bijgevolg om het leven kwam. U of uw vader hadden geen persoonlijke banden met de overheid, en u was op dat moment, naargelang uw verklaringen een minderjarige. U haalt aan dat de zonen van G. R. ervan uitgingen dat u een kleine gps in de kogelvrij vest van uw oom gestoken had, toen u twee dagen voordien in hun huis aanwezig was (CGVS, p.17). Het blijft echter een raadsel vanwaar u dergelijk toestel zou halen, hoe u hierin vervolgens zou geslaagd zijn dit te verstoppen, en waarom die neven u hiervan zouden verdenken. Vooreerst haalt u meermaals aan dat uw neven zeiden tegen u dat u een gps in de vest van hun vader stopte (CGVS, p.17). Nochtans zouden uw neven volgens uw verklaringen na de dood van uw oom nooit rechtstreeks tegen u gepraat hebben. Ze belden uw vader op en kwamen naar uw huis, maar u stond hen nooit te woord. Gevraagd wat ze telkens tegen uw vader vertelden, haalt u zelf niets aan omtrent de verstopte gps (CGVS, p.18, 19). Hoe uw neven het gegeven van de gps die u verstopt zou hebben dan ook gecommuniceerd zouden hebben, blijft een raadsel. Verder stelt u dat ze u in beschuldiging stelden, daar u de enige zou geweest zijn die in het huis was geweest in die twee dagen (CGVS, p.18). Dit is echter een loutere veronderstelling die u niet kunt hard maken. Zo haalde u zelf aan dat uw oom elke nacht naar buiten ging om zijn activiteiten uit te voeren en dat hij altijd zijn kogelvrij vest droeg wanneer hij naar buiten ging (CGVS, p.18). Wanneer hij bijgevolg elke nacht naar buiten gaat in zo'n vest, kan eender welke andere persoon een gps in zijn kogelvest gestoken hebben. Uw oom moet immers ongetwijfeld nog verschillende andere vijanden hebben gehad als zijnde talibancommandant. Het is dan ook niet aannemelijk dat uw neven u onmiddellijk in verdenking stellen, nadat u twee dagen voor de dood van uw oom G. R. naar hun huis kwam. Uw komst levert geen enkel bewijs voor deze neven dat u de schuldige zou zijn. Er kan worden aangenomen dat deze neven ook de echte schuldige zouden willen vinden van de verklikking van hun vader, ook al zouden jullie verwikkeld zijn geweest in een familiaal conflict.

Voorts zou het volgens u heel gemakkelijk zijn geweest om deze gps in de vest van uw oom G. R. te steken wanneer u hem begroette of knuffelde (CGVS, p.18). Deze verklaring is echter weinig aannemelijk. Zo stelt u zelf dat uw oom binnenshuis deze vest uitdeed (CGVS, p.18), en zou hij deze bijgevolg niet dragen bij een begroeting of een knuffel. Bovendien was er een conflict tussen uw gezin en dat van uw oom G. R. Waarom u hem in die situatie zou knuffelen, blijft dan ook een vraagteken. Uw verklaring omtrent de begroeting of knuffel is bijgevolg allesbehalve afdoende. Verder waren sommige van uw neven, de zonen van G. R., ook aanwezig wanneer u naar hun huis kwam (CGVS, p.18). Dat u vervolgens onopgemerkt een gps in de vest (die ergens in het huis lag) gestoken zou hebben, is dan ook zeer onwaarschijnlijk. U slaagt er bijgevolg op geen enkele manier in de beschuldigingen van uw neven aannemelijk te maken.

Zelfs indien uw neven u als schuldige aanwezen los van de situatie omtrent de gps, is dit in contrast met hun verdere handelingen. U slaagt er dan ook niet in een geloofwaardige bedreiging in uw hoofde naar voren te brengen. Zo zouden uw neven u kost wat kost willen vermoorden, maar bleef u nog zo'n vijf of zes maanden in de regio aanwezig, zonder al te grote problemen. Ten eerste is het reeds zeer opmerkelijk dat uw neven twee of drie dagen na het incident uw vader opbelden (CGVS, p.18). In deze telefoon beschuldigden ze u ervan spion te zijn en hun vader gedood te hebben (CGVS, p.18, 19). U haalt hierna aan dat een persoon die als spion gezien werd automatisch gedood zal worden. Dat uw neven deze beschuldigingen bijgevolg via een telefoontje zouden kenbaar maken, is dan ook weinig waarschijnlijk. Ze lichtten u in over hun bedoelingen, waardoor ze u eigenlijk zomaar de kans gaven om te vluchten. Wanneer ze dermate graag wraak willen nemen op u, is het dan ook zeer onwaarschijnlijk dat ze enig risico zouden nemen waarbij u zou kunnen ontsnappen. Vervolgens komen ze pas een maand na het incident op hun vader (en hun telefoontje) voor een eerste keer naar uw huis (CGVS, p.18). Het feit dat ze zo lang wachten om u te komen zoeken terwijl ze u naar het leven staan, doet dan ook sterk de wenkbrauwen fronsen. U corrigeert deze verklaring na het persoonlijk onderhoud in de opmerkingen bezorgd door uw advocaat en situeert hun bezoek ongeveer twee weken na het telefoontje. Dergelijke post-factum aanpassing kan vooreerst maar moeilijk aanvaard worden. Hoe dan ook, blijft het feit dat er nog meer dan tien dagen voorbijgaan zijn vooraleer deze neven effectief naar u zijn komen zoeken. Er kan namelijk verwacht worden dat ze u onmiddellijk van kant zouden willen maken en dat ze sneller en kordater zouden reageren, wanneer ze u verdenken van de moord op hun vader, te meer ze zelf toch ook talibanleden zijn en dus de mogelijkheid hebben u als een gewone landbouwer kordaat aan te pakken. U verklaart dit aan de hand van het feit dat ze in die maand (of periode) nog hun pijn en rouw aan het verwerken waren (CGVS, p.21).

Deze verklaring houdt echter geen steek. Men zou namelijk kunnen verwachten dat ze in deze pijn- en rouwperiode net nog meer de behoefte zouden hebben om wraak te nemen en u om het leven te brengen.

Voorts verbleef u de eerste maand na het incident nog gewoon verder in uw dorp, weliswaar telkens bij één van uw maternale ooms, en werkte u overdag nog op de velden van uw familie in uw dorp Naghlo (CGVS, p.20). Ten eerste legt u geen eenduidige verklaringen af omtrent de woonplaatsen van uw maternale ooms. Zo stelt u de ene keer dat ze ver van elkaar leefden en in een ander dorp dan dat van u (CGVS, p.20), de andere keer zegt u dan weer dat al uw maternale ooms dichtbij u leefden in het dorp (CGVS, p.6, 7). Dat uw verklaringen omtrent hun woonplaats plots wijzigen wanneer u uw problemen aanhaalt, is uiterst opmerkelijk. Ten tweede is het gegeven dat uw neven u in deze eerste periode na het incident niet zouden gevonden hebben weinig waarschijnlijk. Overdag zouden ze, naargelang uw verklaringen, niet naar het dorp kunnen komen, daar de autoriteiten dan aanwezig zijn, en bijgevolg zouden ze u ook niet kunnen volgen hebben naar uw nachtelijke verblijfplaatsen (CGVS, p.20). Dit is echter weinig geloofwaardig. Zeker wanneer uw neven reeds lange tijd bij de taliban aangesloten waren, kan aangenomen worden dat ze voldoende connecties hebben om uw verblijfplaats te weten te komen. Bovendien geeft u aan dat ze u toen van die afstand niet konden volgen, maar indien u daar gebleven was, ze u zouden gevolgd zijn (CGVS, p.20). Dat ze u in die eerste maanden niet zouden kunnen gevolgd zijn, maar in de toekomst wel, houdt dan ook geen steek. Dat u voorts nog enige tijd zonder enige problemen op uw land kon werken en in de nacht verbleef bij uw maternale ooms in het dorp of in het dorp tien minuten verderop, doet dan ook in grote mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van de bedreigingen door uw neven.

Ook wanneer u niet thuis was bij hun eerste bezoek, kwamen ze slechts een maand of anderhalve maand later voor een tweede keer naar uw huis (CGVS, p. 19). U corrigeerde deze verklaring later naar een halve maand (zie opmerkingen op notities persoonlijk onderhoud). Opnieuw dropen ze af als makke lammetjes nadat ze te horen kregen dat u niet thuis was. Ook uitte ze vreemd genoeg geen bedreigingen ten opzichte van uw familie (CGVS, p.22). Bij de DVZ haalde u aan dat uw neven tijdens hun bezoekjes tegen uw ouders gezegd hadden dat ze u naar hen moesten brengen (Vragenlijst CGVS, p.2). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS maakt u hier echter geen gewag meer van. U hiermee geconfronteerd, stelt u: ze zeiden dit waarschijnlijk ook (CGVS, p.20). Deze uitspraak doet dan ook het vermoeden rijzen dat u zomaar wat zegt, en niet nauwgezet de waarheid vertelt, daar u niet in staat bent de bedreigingen en eisen van uw neven eenduidig weer te geven. Deze vormen nochtans de essentie van uw vraag om bescherming. Bijgevolg kan er toch verwacht worden dat u correcte en eenduidige informatie kunt verschaffen omtrent de problemen waardoor u uw land verliet. Na de twee bezoekjes kwamen uw neven niet nogmaals naar uw huis. Op het moment van hun tweede bezoek was u reeds verhuisd naar het dorp Shamali, waar een vriend van uw vader woonde (CGVS, p.22). Hiervan waren uw neven echter niet op de hoogte. Het feit dat uw neven het bij deze twee keer laten, ondermijnt dan ook verder de geloofwaardigheid van hun bedreigingen. Verder lijken ze weinig moeite te doen om u nog te pakken te krijgen. Na uw vertrek kwamen ze niet meer langs, en hadden ze geen interesse meer in uw familie (CGVS, p.22). Dat uw familie daar verder in het dorp verblijft zonder enige problemen, zelfs wanneer uw neven te weten kwamen dat u naar het buitenland gevlucht bent, doet opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw verzoek kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. U legt twee foto's neer. Op de ene zou uw paternale oom G. R. te zien zijn, en op de andere uw oom met drie van zijn zonen N., B. en S., uw neven dus. Ten eerste is het voor het CGVS onmogelijk om na te gaan wie de personen op de foto's werkelijk zijn, en of het hier effectief over uw oom en neven gaat. Ten tweede tonen deze foto's geenszins uw vermeende problemen met hen aan, noch dat ze betrokken zouden zijn bij de taliban. Dat ze gewapend op de foto's staan is geen voldoende bewijs hiervan, gezien wapens wijd verspreid zijn in Afghaanse huishoudens, zeker op het platteland. Er kan op geen enkele manier van deze foto's afgeleid worden dat u problemen kende met uw neven, en dat ze u bedreigden.

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat uw opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud die uw advocaat aan het CGVS overmaakte op 22 oktober 2020 evenmin een ander licht werpen op de beoordeling van uw verzoek. Deze omvatten namelijk slechts enkele postfactum verduidelijkingen over de tijdslijn van uw asielrelaas en een aanvulling omtrent de aanwezigheid van een grote weg nabij uw dorp. Het blijken bijgevolg geen inhoudelijke wijzigingen noch toevoegingen die een ander licht kunnen werpen op uw asielrelaas.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig

geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling.

De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te

ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Surobi, provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – september 2020, pag. 1-54 en 162-171, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20200928.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het oosten van Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Kabul ruw geschat 5,2 miljoen inwoners heeft en dat er in 2019 in de provincie 1563 burgerslachtoffers vielen, een daling van 16% in vergelijking met 2018. Tijdens de eerste helft van 2020 werden er 338 burgerslachtoffers geregistreerd. Volgens ACLED werden van 1 maart 2019 tot 30 juni 2020 339 veiligheidsincidenten gemeld, waarvan er 142 plaatsvonden in het district Kabul waartoe de hoofdstad behoort. In negen districten van de provincie Kabul werden er minder dan 15 incidenten gemeld. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal burgerslachtoffers in verhouding met het aantal burgers.

Het district Surobi is, omwille van zijn ligging in de nabijheid van de stad Kabul en de Salang Highway van strategisch belang. De Uzbinvallei in het district Surobi is verbonden met het district Tagab in de provincie Kapisa en het district Bad Pakh in de provincie Laghman, door middel van relatief gemakkelijk te berijden

bergpassen. Deze drie districten vormen samen een belangrijke grensovergang en een toevluchtsoord voor opstandelingen die vanuit het grensgebied met Pakistan dieper Afghanistan willen intrekken. De Uzbinvlei is bovendien het enige gebied in de provincie Kabul waar er opium geteeld wordt. Zowel de taliban als Hezb-e Islami zijn actief in de regio. Net zoals de rest van de provincie Kabul staat het district onder de controle of invloed van de overheid.

Het gros van de gewelddaden die in Surobi plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten enerzijds en opstandelingen anderzijds. Tijdens de verslagperiode was er sprake van een toename in het aantal aanvallen op posities van het ANDSF. Tegelijkertijd werden er verschillende prominente talibs gearresteerd of gedood. Er is amper rapportering van intern ontheemden (IDP's) die het district verlaten omwille van conflict-gerelateerd geweld.

De provincie Kabul werd in de EASO Guidance Note van juni 2019 bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de provincie Kabul is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Een verzoeker dient derhalve individuele elementen aan te brengen. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat het district Surobi, gelegen in de provincie Kabul, willekeurig geweld kent, doch dat er niet kan gesteld worden dat de veiligheidssituatie er sinds de publicatie van de EASO Guidance Note zodanig is gewijzigd dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Surobi in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Surobi een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Surobi. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

“Schending van de artikelen 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van Vreemdelingen, artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en artikelen 2, 3 en 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en de artikel 2 en 3 inzake de wet 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.”

Inzake de vluchtelingenstatus licht verzoeker toe als volgt:

“Dat het CGVS in de bestreden beslissing oordeelt dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Dat het CGVS verwijst naar de leeftijd van verzoeker die volgens onderzoek hoger is dan wat verzoeker beweerde. Dat verzoeker voor zijn verklaring, zich steunde op de verklaringen van zijn ouders. Dat ten eerste geboortes in Afghanistan niet standaard worden bijgehouden, en verzoeker dus geen idee heeft van zijn echte geboortedatum. Dat verzoeker bovendien gedurende lange tijd onderweg is geweest, wat een invloed heeft op zijn tijdsbesef. Dit blijkt duidelijk uit het verloop van het persoonlijk onderhoud én werd door de raadsman van verzoeker op het einde van het persoonlijk onderhoud reeds opgemerkt. Dat verzoeker ook nooit naar school is geweest. Hij kent enkel de namen van de maanden, maar kan deze niet in de juiste volgorde opsommen. Dat hij dus niet kan inschatten hoe lang een jaar ongeveer duurt. Dat dit er allemaal toe leidde dat verzoeker maar heel moeilijk zijn eigen leeftijd en/of geboortedatum kon inschatten. Verzoeker was er echt van overtuigd nog maar 16 te zijn (op ogenblik van persoonlijk onderhoud), maar besepte dat het leeftijdsonderzoek een andere leeftijd had aangewezen.

Dat het CGVS vervolgens stelt dat er op heden geen landconflict meer bestaat, nu de oom en de neven van verzoeker de gronden in Usbin in beslag hebben genomen, en het gezin van verzoeker geen problemen meer ondervindt. Dat er volledig aan wordt voorbijgegaan dat dit landconflict de basis is waarom verzoeker beschuldigd wordt door zijn neven: het is logisch dat de neven de persoon die enkele dagen voordien in huis ruzie was komen maken, naar aanleiding van een conflict dat al langer broedde, beschuldigen voor de dood van hun vader.

Dat bovendien het CGVS geen geloof hecht aan de verklaringen van verzoeker over de twee andere paternale (half-)ooms, die verzoeker zijn vader het leven zuur ma(a)k(t)en. Verzoeker legde uit dat zij niet in het openbaar een standpunt tegen verzoeker zijn vader mogen innemen, aangezien zij voor de autoriteiten werken. Het is net omdat zij voor de overheid werken, dat zij niet zomaar de technieken van een talibancommandant kunnen toepassen.

Dat het CGVS daarnaast de verklaringen van verzoeker over zijn bezoek aan zijn oom ongeloofwaardig acht. Ten eerste omdat verzoeker als jongen als enige tot bij zijn oom, een talibancommandant was gegaan. Er werd door het CGVS geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker de oudste zoon is van zijn vader, en hij (volgens de verklaringen van zijn ouders) al 14 jaar was, wat in Afghanistan niet meer wordt gezien als jong kind. Het is zijn verantwoordelijkheid om het gezin van de nodige gelden en voedsel te voorzien, nu zijn vader hier zelf niet meer toe in staat was.

Dat het CGVS stelt dat het onaannemelijk is dat verzoeker de informant was die voor de dood van zijn oom heeft gezorgd. Verzoeker heeft ook nooit beweerd de informant te zijn: hij stelt enkel dat hij hiervan beschuldigd wordt door zijn neven. Zoals de raadsman van verzoeker op het einde van het persoonlijk onderhoud zei: het CGVS gaat ervan uit dat de neven op een rationele manier tot de bevinding zouden zijn gekomen dat verzoeker de informant is. Echter, het is goed mogelijk dat de neven gewoon een zondebok zoeken. En zoals reeds gezegd, het is logisch dat de neven de persoon die enkele dagen voordien in huis ruzie was komen maken, naar aanleiding van een conflict dat al langer broedde, beschuldigen voor de dood van hun vader.

Dat het CGVS bovendien niet gelooft dat de neven zouden geloven dat verzoeker een GPS zou hebben achtergelaten in de vest van de oom. Dat dit enkel is waar de neven verzoeker van beschuldigen. Dat er opnieuw niet van uitgegaan mag worden dat de neven rationeel over deze beschuldiging nadenken, maar dat zij mogelijks gewoon een zondebok zoeken en er dan een uitleg aan plakken die een klein beetje steek zou kunnen houden. Gelet dat het gezin van verzoeker goede contacten had met de maternale ooms, waarvan iemand bij de overheid werkte, en er een conflict was met de oom in Usbin, linken de neven dit enkel om een verhaal op te hangen. Zij hebben uiteraard geen enkel bewijs voor hun beschuldigingen en het verhaal van de omstandigheden errond.

Het klopt dat de neven nooit persoonlijk tegen verzoeker hebben gesproken. Ze spraken met verzoekers ouders die de boodschappen doorgaven aan verzoeker. De zin 'ze zeiden tegen mij' is dan ook minder letterlijk op te vatten dan wat het CGVS doet: de boodschappen kwamen bij verzoeker en zijn gezin terecht. Dat het enkel een veronderstelling zou zijn dat verzoeker de enige zou geweest zijn die in het huis was geweest in die twee dagen klopt niet. De argumentatie van het CGVS gaat namelijk verder over de oom die naar buiten ging 's nachts, en die dus niet in het huis bleef. Verzoeker zijn bewering de enige in het huis geweest te staan, blijft zodoende overeind.

Dat het CGVS geen geloofwaardigheid hecht aan de verklaring van verzoeker dat de neven zouden denken dat hij de gps geplaatst heeft wanneer hij zijn oom een knuffel gaf. Het grondconflict was bij aankomst van verzoeker in Usbin nog niet uit de hand gelopen. Hij gaf zijn oom dan ook de normale begroeting voor familieleden, te weten een knuffel. Het was zeker niet zo dat verzoeker en zijn oom op dat ogenblik elkaar naar het leven stonden.

Opnieuw wordt erop gewezen dat de neven enkel verzoeker beschuldigen een gpszender in de vest van de oom geplaatst te hebben: zij maakten niet duidelijk hoe hij dat gedaan zou hebben. Verzoeker gaf enkel aan dat, in hun ogen, verzoeker meer dan genoeg kansen zou hebben gehad: bij begroeting (hiervan is niet gevraagd of deze binnen- of buitenshuis plaats vond), wanneer verzoeker in het huis zelf rondliep. Bovendien wordt door verzoeker ook niet beweerd dat hij elke seconde dat hij in het huis van zijn oom was, bespied werd door zijn oom of neven. Tijdens een onbewaakt moment kan er, volgens de neven althans, veel gebeuren.

De bewering van het CGVS dat verzoeker nog zo'n vijf of zes maanden in de regio bleef, is onwaar. Na de verhuis van verzoeker naar SHAMALI, kan moeilijk gesteld worden dat dit nog 'in de regio' was: verzoeker verbleef bij een vriend van zijn maternale oom, op meerdere uren van zijn thuisdorp. Dat verzoeker bovendien onmiddellijk na het eerste telefoontje (enkele dagen na de dodelijke aanslag) zijn nachten bij zijn maternale ooms ging doorbrengen: de schrik dat hij 's nachts aangevallen zou worden, zat er duidelijk onmiddellijk goed in. Verzoeker werd met de dood bedreigd, en dit meerdere keren. Echter, omdat verzoeker nooit te vinden was, bleef het bij bedreigingen. Als verzoeker terug zou moeten naar zijn land en regio van herkomst, zal hij elke nacht opnieuw gevaar lopen.

Dat verzoeker, na ontvangst van de kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud, opmerkte dat er een fout was neergeschreven, met name de termijn tussen het telefoontje en het eerste bezoek van de neven. Het CGVS wenst met deze aanpassing geen rekening te houden, omdat deze verklaring 'postfactum' is. Wat is dan de meerwaarde van het opvragen van de kopie van de notities en de mogelijkheid tot het maken van opmerkingen, als fouten niet rechtgezet mogen worden? Op deze manier wordt deze mogelijkheid, ingebouwd om verzoeker een betere bescherming en verdediging te geven, ondienstig. Dit is een complete uitholling van een recht van verzoeker om zich te verdedigen. Dat bovendien wordt beweerd dat de opmerkingen geen inhoudelijke wijzigingen aangeven: nochtans is de verbetering van deze termijn wél een inhoudelijke opmerking. Het CGVS geeft er blijkbaar helemaal geen zier om wat er nu uiteindelijk in die opmerkingen staat.

De maternale ooms van verzoeker wonen inderdaad in hetzelfde dorp, maar op heel wat minuten wandelen. Vandaar dat verzoeker stelde dat zij 'ver' weg wonen: 'ver' is relatief en moet uiteraard gezien worden in het kader van de gebruikelijke afstanden die verzoeker aflegde. De wandeling naar zijn maternale ooms neemt meer tijd in beslag dan wat hij gewoon was.

Dat bovendien de neven tijdens hun rouwperiode nog meer de neiging zouden hebben om verzoeker te zoeken, is tevens onwaar en houdt geen rekening met de cultuur en rituelen die in de regio van herkomst komen kijken bij een overlijden en begrafenissen. Een overlijden wordt in verzoeker zijn regio absoluut niet beleefd zoals hier in België. Hiervan uitgaan, of vergelijken met de situatie in België is dan ook volledig onnuttig.

Het is wel degelijk zo dat de neven zich overdag in het dorp van verzoeker niet konden laten zien, nu iedereen wist dat zij bij de taliban hoorden en het dorp van verzoeker overdag duidelijk onder controle was van de overheid. Echter, van zodra de nacht valt, valt ook de bescherming van de overheid weg. Als verzoeker zijn leven in zijn land van herkomst moet verder zetten (in zijn regio, nu hij geen ander alternatief heeft in Afghanistan zelf), zullen zijn neven erin slagen om 's nachts tot bij verzoeker te komen: al is het zijn huis, of op de openbare weg als hij zich 's nachts zou moeten verplaatsen.

Dat er niet vergeten mag worden dat tussen de dood van zijn oom en zijn verklaring bij het CGVS, er al ongeveer meer dan twee jaar verlopen is. Dat er rekening mee gehouden moet worden dat verzoeker zich niet elke conversatie exact meer kan herinneren.

Dat het CGVS dus niet afdoende motiveert waarom de verklaringen van verzoeker weinig aannemelijk zijn en daarom artikel 2 en 3 inzake de motiveringsplicht schendt."

Inzake de subsidiaire beschermingsstatus betoogt verzoeker het volgende:

"Dat het CGVS vervolgens stelt dat aan verzoeker geen subsidiaire beschermingsstatus kan verleend worden, omdat verzoeker geen doelwit is van de taliban. Dit is manifest onwaar.

Ten eerste is het stuitend dat het CGVS zo goed als een hele paragraaf van de 'EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation - september 2020' overneemt, maar de belangrijkste eerste zin weghaalt, dewelke stelt:

“According to UNOCHA, the situation in Surobi district, in the eastern part of the province, has become increasingly volatile due to a rising number of militant attacks on ANDSF positions.” (eigen onderlijning)

Zo blijkt ook uit dezelfde bron:

“Media sources in 2019 and 2020 reported on a Taliban presence in Surobi district.”

En:

“ACLED collected data on 339 violent events in Kabul province from 1 March 2019 to 30 June 2020 from reports in open sources, of which 172 were coded as ‘battles’, 132 as ‘explosions/remote violence’ and 35 as ‘violence against civilians’. Kabul district, where the capital Kabul City is located (see chapter on Kabul City), stood out as the district where most incidents were reported, with 142 incidents recorded – followed by Surobi. Mussahi, Paghman, Qarabagh and Dehsabz districts.” (eigen onderlijning)

De situatie in de regio van herkomst van verzoeker is dus zeker niet zo rooskleurig als wordt beweerd: er zijn nog steeds vaak aanvallen en het is er niet veilig.

En verder blijkt nog:

According to UNAMA, Surobi district has in recent years witnessed several community conflicts.”

Het is dus niet ongewoon dat er conflicten zijn in één familie.

Uit de EASO COI Report: Anti Government Elements AGEs - augustus 2020 blijkt:

“Article 17 [informal translation] of Taliban’s Layeha (code of conduct) targets an alleged spy (Jasoos in Pashto language).”

Er zijn meerdere incidenten geweest ten overstaan van personen die verdacht werden van samen te werken met de overheid, of spionnen te zijn - exact de situatie van verzoeker:

“On 4 August 2019, the Taliban reportedly killed a civilian in the village of Ghaib in Shuhada District of Badakhshan Province, accusing him of spying for the government.

On 11 November 2019, Taliban killed two civilians accused of supporting the government. The victims were kidnapped earlier by the group in Firozkoh District of Ghor Province.

On 29 January 2020, in the Sarjangel village of Morghab District, in Ghor province, a civilian who was returning home from prayer was shot dead by the Taliban claiming the man was a government spy. In a similar incident, in March 2020, a man accused by Taliban of spying for the government was shot dead by the group in the village of Qarchaghay in Qadis District, in Badghis province.”

Verzoeker loopt dus zeker gevaar, nu hij door zijn neven ervan beschuldigd wordt spion te zijn en de informant geweest te zijn die de dood van de oom veroorzaakt heeft.

De situatie in Afghanistan ontspoord volledig. De regering geraakt steeds meer verzwakt en de taliban wint aan macht. Burgers worden steeds vaker geraakt, zelfs als zij geen expliciet doelwit zouden zijn, wat verzoeker in casu wel is. Dat het treffend is dat het CGVS meewerkte aan het opstellen van dit rapport en ditzelfde rapport gaat aanwenden om hun negatieve beslissing te ondersteunen.

De Belgische federale overheidsdienst Buitenlandse Zaken raadt momenteel af om naar Afghanistan te gaan, onder meer omdat:

“De dreiging van terroristische en misdadige acties tegenover buitenlanders is zeer hoog. Gehele zones van het land, stedelijke agglomeratie inbegrepen, ervaren het geweld van de gewapende opstandelingen tegen de Afghaanse en de internationale veiligheidskrachten. Het conflict veroorzaakt elk jaar duizenden doden. Het gevaar kan de vorm aannemen van bomaanslagen, zelfmoordaanvallen, ontvoeringen, gewapende confrontaties, aanvallen langs de wegen, tegen NGO’s, internationale organisaties, privéondernemingen en mensen die zich per toeval in de omgeving bevinden.” (eigen onderlijning)

Ondanks dat dit reisadvies afgestemd is op de situatie van Belgen die naar Afghanistan zouden trekken, merken de Belgische autoriteiten toch ook de toevallige burgerslachtoffers op Verzoeker kan niet kiezen waar hij gaat: hij moet zijn leven leiden (eerder lijden) met de mogelijkheden in de buurt, wat een grote kans geeft op slachtoffer worden van de aanvallen van de Taliban. Verzoeker terugsturen naar Afghanistan houdt hoe dan ook een schending van zijn mensenrecht op het recht op leven in.

Dat het CGVS in strijd met artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag oordeelde door te stellen dat verzoeker niet als vluchteling erkend kan worden, aangezien het CGVS niet afdoende motiveert dat verzoeker geen gegronde vrees op vervolging kan aantonen.

Dat het CGVS in strijd met artikel 48/4 Vreemdelingenwet oordeelde door te stellen dat verzoeker geen reëel risico op ernstige schade loopt.

Dat bovendien blijkt:

In its Eligibility Guidelines published in August 2018 UNHCR stated the following on the Afghan state's ability to protect civilians:

'Even where the legal framework provides for the protection of human rights, the implementation of Afghanistan's commitments under national and international law to promote and protect these rights in practice frequently remains a challenge. Afghan governance and the adherence to the rule of law are perceived as particularly weak.

The capability of the Government to protect human rights is undermined in many districts by insecurity and the high number of attacks by AG Es. Rural and unstable areas reportedly suffer from a generally weak formal justice system that is unable to effectively and reliably adjudicate civil and criminal disputes. Government-appointed judges and prosecutors are reportedly frequently unable to remain in such communities, due to insecurity. [...]' (EASO Guidance note: Afghanistan van juni 2019, p. 48, eigen onderlijning)

Dat bovenstaande informatie duidelijk aantoont dat de vrees van verzoeker volledig terecht is gezien hij niet op de bescherming van de Afghaanse autoriteiten kan steunen.

Het is dan ook duidelijk dat verzoeker nergens in Afghanistan terecht kan en dat er dus zwaarwegende gronden om aan te nemen dat wanneer verzoeker terugkeert naar Afghanistan, hij een reëel en persoonlijk risico loopt op ernstige schade.

Dat verzoeker nog verder bij familieleden informeert of er nog bijkomende documenten zijn die verzoeker zijn verhaal kunnen staven, waaronder bijvoorbeeld zijn taskara. Verzoeker zal trachten bijkomende documenten zo snel mogelijk bij te brengen."

2.1.2. In een aanvullende nota van 20 mei 2021 brengt de commissaris-generaal het EASO-rapport "Country Guidance Note: Afghanistan" van december 2020 ter kennis.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoeker geschonden acht, en een theoretische uiteenzetting over een aantal van deze bepalingen laat niet toe om vast te stellen dat verzoeker een nood heeft aan internationale bescherming.

2.3. Artikel 48/6, § 1, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"§ 1. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

De in het eerste lid bedoelde elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient."

Verzoeker heeft bij aanvang van de procedure melding gemaakt van zijn oudere broer die al in België woonde en sinds twee à drie jaar erkend zou zijn (Fiche "NBMV", stuk 5, p. 3; DVZ-verklaring, stuk 5, p. 9). Dit was ook de reden waarom hij na een reis van ongeveer twee jaar naar België is gekomen om zijn verzoek om internationale bescherming in te dienen (DVZ-verklaring, stuk 5, p. 11-12). Ook tijdens het persoonlijk onderhoud wordt ingegaan op verzoekers oudere broer die in België zou wonen (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 8). De Raad stelt echter vast dat het administratief dossier geen verdere gegevens bevat en de bestreden beslissing niet ingaat op de verblijfsstatus van verzoekers oudere broer. Ter terechtzitting wordt de partijen gevraagd naar de verblijfsstatus van verzoekers broer, waarop verzoeker antwoordt dat deze de vluchtelingenstatus heeft omwille van dezelfde problemen, terwijl de commissaris-generaal geen verdere informatie heeft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker volhardt in zijn relaas dat steunt op een familievete. Bijgevolg lijken de ontbrekende gegevens over verzoekers oudere broer en diens verzoek om internationale bescherming relevant, minstens is een verder en volledig onderzoek noodzakelijk op dit punt. Er zijn overigens geen redenen waarom de partijen dit element van het verzoek om internationale bescherming niet eenduidig zouden kunnen aantonen of toelichten.

De Raad heeft niet de nodige onderzoeksbevoegdheid, zodat hij de essentiële elementen ontbreekt om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg wordt de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 14 januari 2021 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juli tweeduizend eenentwintig door:

dhr. S. VAN CAMP, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP